

lezni pogine. Dobro sredstvo proti tej bolezni je neki karbolna kislina, katero je dati na dan večkrat razredčeno (2 dela na 100 delov vode) mladim prešičkom. Najhujša driska po povžitji tega leka poneha in nobeden prešiček več ne pogine.

Lončeno posodo trpežnejšo storiti.

Ilovica pomeša se z vodo v prav redko zmes, s katero se namaže večkrat posoda. Na to se namaže posoda še dvakrat z lanenim oljem, pri čemur je pa paziti, da se prične z drugim mazanjem, kedar je prvo uže prav suho.

Pravila, kako vrbove šibe lupiti.

1. Še rastočo vrbo je slabo lupiti. Šibe od tako olupljene vrbe so slab material za pletenje, ravno tako je pa tako lupljenje vrbovemu drevesu samemu škodljivo.

2. Koliko hitreje po dokončani rašči (t. j. od 1. novembra naprej) so šibe narezane, toliko manj trpi materno drevo ali grm in toliko lažje je šibe lupiti. Odrezane šibe postaviti je takoj v vodo.

3. Šibe ne smejo se nad 15 centimetrov globoko v vodo postaviti, drugače ne gré ljubje na sprednjem koncu rado doli.

4. Predno pridejo šibe v vodo, odstraniti je treba vse slabe in pomankljive, posebno pa zlomljene in ranjene.

5. Vrbove šibe razdelé se po kakovosti, velikosti in debelosti v posebne butarice, ker le tako jih kupec rad vzame in dobro plača.

6. Kolikor hitreje je šiba po lupljenju posušena, toliko bolj bela ostane in več vredna je.

Razglas

kranjskim živinorejcem o prodaji plemenskih juncev pincgavskega rodu v Kranji na Gorenjskem.

C. kr. kranjska kmetijska družba bode 31. dne oktobra t. l. dopoldne ob 9. uri v Kranji na dvorišči gostilnice „pri Žumri“ 5 plemenskih juncev pincgavskega rodu prodajala.

Ti junci se bodo postavili posamezno na prodaj za polovico tiste cene, za katero jih družba kmetijska kupi in se vsak prodá tistemu, kdor največ za-nj dá proti temu, da ga 1) koj plača in 2) se s pismom zaveže, ga najmanj dve leti za pleme obdržati, zato se k tej dražbi pripuščajo samo kranjski živinorejci.

Glavni odbor c. kr. družbe kmetijske
v Ljubljani 20. oktobra.

Podučne stvari.

Laž in sredstva zoper laž.

Spisal Jakob Dimnik, učitelj v Postojini.

Laž je jako primerno in prav cenó sredstvo zoper vsakateri pregrešek in uže tudi tako zeló v navadi posebno pri mladini in pogosto tudi pri odraslih ljudéh, da dostikrat marsikdo tako laže, da sam sebi verjame, kar govori. Dokazana resnica je pa tudi, da je laž tako grda, ostudna in pregrešna navada in mati vseh družih hudobij in pregreškov, da je slehernega odgojitelja sveta dolžnost, otroke tako vzgojevati, da se njim laž kolikor

mogoče studi in gnjusi. Če otroku o laži govorimo, moramo vedno z največjo gnjusobo o njej govoriti in mu razodeti, da je to tako grda lastnost, da vzame možu dobro imé, značaj in čast in da vsakateri, kdor ima čut poštenja in časti v sebi, ne more laži trpeti. Laž je znamenje največje sramote, katera človeka do najnižje stopinje nazaj potisne ter mu vzame vso veljavo in poštenje in vsakdo, kdor hoče hoditi v družbo poštenih mož. ne sme biti omadeževan z lažjo.

Rekel sem, da mora vsak vzgojitelj, stariši, učitelji in vsi, kateri imajo z otroci opraviti, otrokom z največjo gnjusobo v laži govoriti; gorjé pa njim, ako to le navidezno delajo, v njihovem srcu pa laži ne sovražijo in se je tudi ne ogibljejo ter se tu in tam tudi sami lažejo! Gorjé potem tudi bistroumnemu otroku, kateri na vsako besedo pazi in gorjé potem njegovi kreposti!

Slavni pedagog „Montaignes“ o laži tako-le piše: „Resnično je, da je laž prav ukleta pregreha. Le z besedo smo ljudje in le z besedo se združujemo; če pa svojemu bližnjemu lažemo, potem gotovo ne ravnamo ž njim po človeški. Ko bi ostudnost in pomen te pregrehe spoznali. bi jo gotovo z ognjem in mečem preganjali.“

Kedar prvič otroka na laži zasačimo, ga moramo bolj ostro in resno grajati, kakor pa za kako drugo navadno napako ali pregreho. Ako ga potem zopet zasačimo, ga moramo še hujše kaznovati in dostikrat moramo tudi palico v roko vzeti ter ga prav gorko našvrkajmo.

Se ve da, palica je zadnje sredstvo, katero smemo pri otrokovih pregreških vporabljeni in prizadevati si moramo, da jo kolikor mogoče dolgo odlašamo in potem redko kedaj vporabljujemo. Otročja koža se na palico rada navadi in utrdi, ako ga pogostoma tepemo. Duh njegov postaja od dne do dne bolj nemiren in dostikrat se primeri, če vzgojitelj nepremišljeno in strastno po otroku udriha, da se ukorenini v otroku neka skrivna jeza, katera navadno vskipi, ko je otrok uže odrasel ter ima pogosto prav žalostne posledice.

Navada je pri otrocih, da se za vsaki pregrešek in tudi za laž prav radi opravičujejo ter skušajo dokazati, da so nedolžni. Razumen vzgojitelj ne sme otroku tega nikdar dovoliti; tako opravičevanje meji navadno zopet na novo laž. Otrok, kateri se je uže prej pregrešil, skuša zopet z lažjo prejšnji pregrešek popraviti in še se mu posreči, da vzgojitelja nalaže, se mu to prav dopade ter drugokrat ravno tako stori. Ravno zaradi tega ne smemo dovoliti otroku, da bi se opravičeval.

Če pa otrok svojo napako spozna in pové vse tako kakor je resnica, mu moramo vprvič kaznen odpustiti in njegovo odkritosrčnost hvaliti; tudi mu ne smemo nikdar o tej napaki kaj omeniti. Ako hočemo vzbuditi v otroku ljubezen do odkritosrčnosti in to ljubezen sčasoma v krepost spremeniti, moramo vedno paziti, da mu njegova odkritosrčnost nikdar neprijetnosti ne dela, temveč ga njegovo prostovoljno spoznanje še le bolj spodbuja k odkritosrčnosti. Tudi ne smemo otroku tako dolgo očitati, da je lažnjivec, kolikor le dolgo mogoče.

Trgovinska in obrtna zbornica

(Konec.)

XII. Gospod zbor. svetnik Vaso Petričič poroča sledeče:

Nikdo, mislim, ne more ugovarjati, kolike važnosti za ljudstvo sploh je, da gredó mestne ure prav, ako se pomisli, v koliko slučajih je točnost nepogojno potrebna.